

Woensdag 25 juli 1917 – ochtendeditie

Londen, 24 juli. Officieel: Er zijn voorspoedige overvallen gedaan, waarbij wij 30 gevangenen maakten, en wel ten westen van Havrincourt, ten oosten van Vermelles en ten westen van Hollebeke.

De Norddeutsche over de rede van Lloyd George.

Berlijn, 24 juli. De Norddeutsche Allgemeine Zeitung schrijft:

Lloyd George heeft in de Queenshall te Londen – op dezelfde plaats waar hij op 28 juli 1908 de noodzakelijkheid had betuigd van een sterke wapening voor het door de overmacht van Rusland en Frankrijk overmacht bedreigde Duitsland – een nieuwe rede gehouden. De aanleiding tot het houden van die rede was, naar de schijn, de viering van het jaarfeest van de Belgische onafhankelijkheid, maar naar het wezen, was de rede bovenal een antwoord op de op 19 juli gehouden rede van de Rijkskanselier, met deze beperking nl., dat de Engelse eerste minister de voor hem lastige punten in de rede van de Rijkskanselier voorzichtig uit de weg gaat. Hij zegt, die rede driemaal te hebben gelezen om er ook maar iets in te vinden, waaruit hij de hoop zou hebben kunnen putten op een einde aan de bloedige strijd. Niettemin vermeldt hij met geen woord, dat de Rijkskanselier zich – in overeenstemming met de door de Britse staatsman eveneens onvermeld gebleven resolutie van de meerderheidspartijen, helder en duidelijk heeft uitgesproken voor een vrede door vergelijking en overleg. Bij de nauwgezetheid die Lloyd George nadrukkelijk aan zichzelf toeschrijft, kan dat onmogelijk toeval zijn. Er blijft dus alleen de gevolgtrekking over dat de Britse eerste minister geen vrede door overeenstemming wil. Verbazen kan ons dat niet. Heeft niet tezelfdertijd een van zijn collega's, Carson, verklaard, dat Engeland pas aan vredesonderhandelingen kon denken, wanneer onze troepen zich tot achter de Rijn hebben

teruggetrokken? Is bovendien niet tot heden toe de onthulling onweersproken, welke was geuit in de Berner Tagwacht van 19 juni, dat nl. Frankrijk zich met toestemming van Engeland bij geheim verdrag door Rusland de verovering had laten waarborgen van Elzas-Lotharingen, het Saargebied en verdere door Frankrijk begeerde gedeelten van de Rijnprovincie? Wanneer Engeland zich van de vrede een zodanige voorstelling maakt, kan men waarlijk begrijpen, dat Lloyd George zegt, in de rede van de Rijkskanselier, geen spoor van geneigdheid tot de vrede te hebben ontdekt.

Misschien zal thans echter overal waar men nog gevoel voor billijkheid heeft, een juist besef ontwaken, dat de Rijkskanselier geen dubbelzinnigheid in zijn woorden heeft gelegd, doch slechts zijn vanzelfsprekende plicht heeft vervuld, toen hij er de nadruk op legde, dat de beveiliging van de Duitse grenzen bij het sluiten van de vrede een onafwijsbare noodzakelijkheid is.

Over de rede van Lloyd George.

Wenen, 24 juli. Het Fremdenblatt schrijft over de rede van Lloyd George:

“Reeds het feit, dat de leidende Britse staatsman met geen enkel woord heeft gesproken van de vredesresolutie, door de Duitse Rijksdag aangenomen, maar deze verklaring stilzwijgend voorbijging, is kenmerkend voor de geest, die de voormalige vredesapostel thans bezielt. Het is onmogelijk er na deze rede nog aan te twijfelen, dat de machtigste man van Engeland ook heden nog op het standpunt staat, dat de oorlog door een volkomen overwinning op Duitsland moet worden beëindigd.

Het blad wijst er op, dat Lloyd George zich niet ontziet openlijk te zeggen, dat Duitsland nog een voorwendsel had te strijden toen het

tegen de autocratie in het oosten vocht, waarmee hij het tsarisme bedoelde en constateert, dat het Duitsland en Oostenrijk-Hongarije waren, die het tsarisme de doodsteek gaven.

Zo is het antwoord van de Engelse eerste minister aan de Duitse kanselier – zegt het blad – een manifestatie voor de meedogenloze voortzetting van de oorlog en dat ter bereiking van bedoelingen, die onverenigbaar zijn met de bestaansvoorwaarden van Duitsland en zijn bondgenoten.

De mannen die heden nog het lot van Engeland besturen, willen geen vrede door overleg; en daar Engeland in de Entente de overheersende mogendheid is, moet men met kalmte en bedaardheid dit ernstige feit onder ogen zien. Niets zou verderfelijker zijn dan zich over te geven aan de noodlottige zelfmisleiding om onbereikbare fantasieën na te jagen. Duitsland en wij zijn ten allen tijde bereid een eervolle vrede te sluiten, dat hebben herhaalde verklaringen van de leidende staatslieden der centrale mogendheden, de jongste motie van de Duitse Rijksdag en de redenen van dr. Michaelis bewezen. Maar door de wil van één kant komt geen vrede tot stand.

Uit de rede van Lloyd George klinkt niet de toon van vergelijk.

Woensdag 25 juli 1917 – avondeditie

Berlijn, 25 juli. Officieel: Rupprecht: Het slagfront in Vlaanderen was ook gisteren het toneel van de geweldigste geschutgevechten die tot in de nacht voortduurden. In verscheidene vakken herhaalden zich sterke Engelse verkenningaanvallen. Alle werden in onze trechterstellingen afgeslagen.